

MANUEL CAMPOS CARRASCO

“EL MORQUERO”

Per Ramón Asensi i Ramón

Home alegre, simpàtic i vitalista. Qualitats que sap transmetre als del seu voltant. Sempre amable amb totes aquelles persones que se li acosten. Parle amb qui parle, sempre troba la paraula o frase apropiada per fer sentir còmode al qui te davant. Mantenir una conversa amb ell resulta ser un plaer doncs, a més de divertit, és una persona molt intel·ligent i sempre es pot aprendre alguna cosa d'ell.

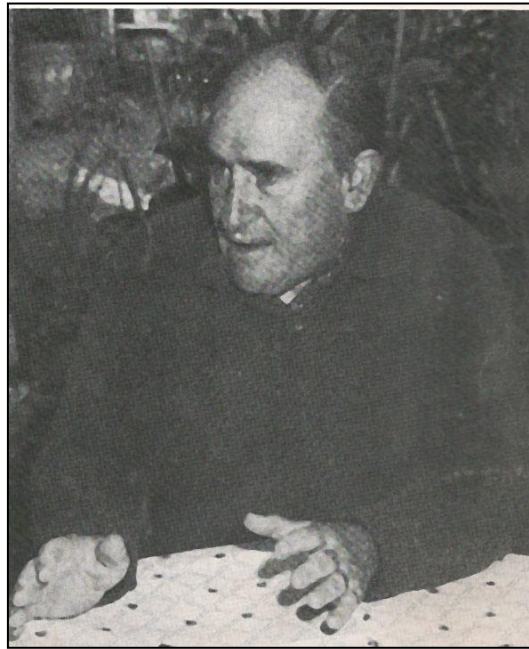
Estem parlant de Manolo Campos Carrasco, conegut popularment com Manolo, “el Morquero”.

Manolo naix a Bétera el 29 d'octubre de 1922. Ha sigut, és i serà un punt de referència fonamental a l'hora de parlar de les alfàbegues. Sense ell no es podria entendre com Bétera ha arribat a ser coneguda per tothom com el poble de les alfàbegues, el poble on les alfàbegues arriben a superar fins i tot els dos metres.

Com pràcticament a totes les cases de Bétera, a la de Manolo també se sembrava una maceta d'alfàbega a la primavera. No es tractava de fer una alfàbega gran sinó de tenir la planta més important del poble a casa. Així, podem afirmar que Manolo sempre ha estat envoltat d'alfàbegues, des del mateix moment del seu naixement.

Ell no recorda quan va sembrar la seua primera alfàbega però sí que afirma que des de sempre ha tingut molta afecció per les plantes, cosa que encara podem comprovar hui al meravellós jardí que té al corral de casa. Com pràcticament tot el poble, Manolo era llaurador i com a tal, tenia nocions sobre els adobs que calia utilitzar per fer créixer els seus conreus. La seua curiositat innata, el seu amor cap a la festa i l'afany de superació, el van fer anar rumiant la possibilitat d'utilitzar aquests adobs per a fer més grans les alfàbegues i que així, es conegués Bétera com al poble on es conreen les alfàbegues més grans del món.

Durant més de deu anys, Manolo, amb molta paciència, va fer centenars de proves amb les alfàbegues, prenent nota sempre la classe i quantitats d'adobs

que feia servir. Ell no pot recordar el nombre d'alfàbegues que ha mort com a conseqüència d'experiments que no sempre eren satisfactoris. Però, com quasi tot en la vida, amb un bon treball sempre tenim un bon resultat. D'aquesta manera va nàixer el tan conegut "Ungüent de Canonet".

Durant tots els anys que Manolo anava fent les seues proves al corral de sa casa, la gent del poble "peregrinava" fins allí per poder contemplar i gaudir d'aquesta meravella. Tots l'animaven per a que continuara amb el seu treball.

L'any 1965, van ser obreres fadrines Conxa Arlandi Bés, "La Pansara" i Maria Bés Martínez, "La Rata Cameta". Els pares de les joves anaren a casa de Manolo per comprar-li dues alfàbegues per al dia de la rodà, ja què eren molt més grans que les conreades per les obreres. La seua intenció era que l'alfàbega que porten les obreres darrere destacara sobre les altres. Manolo els en regalarà una per a cadascuna doncs, es va negar a rebre cap tipus de compensació econòmica per ajudar a fer gran la festa que tant estimava. Manolo va quedar molt satisfet al comprovar com la gent del poble reconeixia les seues alfàbegues el dia de l'ofrena.

L'any 1972 ja podíem gaudir d'alfàbegues que trencaven tots els registres. Les alfàbegues de Manolo, "el Morquero", mesuren més de 120 centímetres.

Al 1974 les mares i pares de les obreres fadrines Pilar Sancho Asensi, "filla de Paco Sancho" i Amparo Ten Ricart, "filla del forn de Buenas", li van oferir que criara totes les alfàbegues per a la festa. Manolo havia deixat de treballar com a llaurador per a dedicar-se a la venda de productes de plàstic pels mercats. Això volia dir que tenia tots els matins ocupats. Ell els va oferir el següent tracte: si les obreres i els seus familiars es feien càrrec de regar les alfàbegues pels matins, ell els ajudaria per la vesprada a criar-les sense cobrar res pel seu treball. Francisco Aloy, "Paco Tibe", i José Escrivá, "Pepe Caragol" li ajudaven a lligar els fils i demés feines.

De llavors ençà, ja va dependre completament de Manolo el conreu de les alfàbegues a excepció, com hem dit, de l'ajuda que rebia de les obreres per a regar-les.

El dia 14 d'agost de 1976 es va estar molt a prop de la tragèdia. L'oratge estava un poc rar i es va decidir que arreglarien les alfàbegues pel matí per si hi

havia una tronada. Com pel matí no acabaren la feina, quedaren després de dinar per a continuar. Des de molt lluny es podia veure com s'acostaven els núvols negres i es podien sentir els trons. El corral estava al carrer Marqués de Dos Aigües i no tenia suficient espai cobert com per a amagar les alfàbegues però van tenir la sort de què en aquell any estava en construcció la coneguda com a "finca del barco" i, entre tots els que estaven en el corral i gent que hi havia pel carrer, van traslladar les alfàbegues fins als baixos i pogueren salvar les alfàbegues d'una pedregada considerada com a històrica per la grandària de les pedres. Manolo recorda que va ser la primera vegada en la seua vida que s'encomanà a la Mare de Déu per demanar-li que salvara les alfàbegues. A l'endemà tornaren les alfàbegues al corral i l'ofrena es va fer amb tota normalitat.

Per a que les alfàbegues arribaren en perfecte estat fins a l'església, en la cantonada del carrer Colon, Manolo agafava aigua amb poals des de sa casa, en el mateix carrer Colon, i regava una a una totes les alfàbegues. Hui en dia encara es fa.

L'any 1977, Manolo va rebre un dels nombrosos homenatges que reconeixien la seua incalculable tasca en benefici de les festes i de tot el poble de Bétera.

L'any 1979, les mares i pares de les obreres, Mª Amparo Aloy Ricart, "Treques l'Esmeralda", i Trinidad Bés Inglés, "filla de Pepe el Pansaro", es varen reunir amb l'aleshores alcalde Vicent Cremades per demanar-li que l'Ajuntament es fera càrrec del conreu de les alfàbegues doncs, no era just que Manolo estigués fent una feina tan gran sense rebre cap compensació econòmica. L'Ajuntament va creure justa la demanda i va acordar amb Manolo una retribució

de vint-i-cinc mil pessetes per tota la temporada, és a dir, pels sis mesos de treball.

Amb aquest tipus de tracte va continuar durant molts anys fins que l'Ajuntament, per por de que Manolo cedira a les nombroses ofertes que rebia d'altres pobles per criar les seues alfàbegues, va decidir pujar-li poc a poc el primer sou. Cal dir que en cap cas Manolo haguera deixat Bétera per cap altre poble doncs, per a ell un dels més grans orgulls de la seua vida és que Bétera tinga les alfàbegues més grans i esplendoroses del món.

Manolo solia sembrar 12 alfàbegues doncs, aquest és el nombre de plantes que cabien a l'església. Quan es va jubilar l'any 1987, l'Ajuntament li va demanar que en fera més doncs, l'alfàbega ja s'havia convertit en el símbol més representatiu del poble i eren necessàries més per a regalar-les a les diferents autoritats o persones que es creguera oportú.

Per a complir en aquest nou encàrrec, se sembraven tantes macetes com cabien en el corral. Açò va comportar que la feina es multiplicara ja que no és el mateix atendre dotze alfàbegues que trenta. Per aquest motiu, Manolo va demanar que li posaren un ajudant. El seu primer ajudant i el que més anys va estar amb ell va ser Juan.

El que més li disgustava a Manolo de tot era que les obreres no regaren les alfàbegues, cosa que passà tres vegades, i sempre per confusions sobre qui havia d'anar a regar.

L'últim any que les alfàbegues eixiren des del corral de "Ca el Catano" fou 1994. Manolo recorda amb alegria que no cabien per la porta i van haver de tallar les canyes i traure-les a rastres sense alçar-les ni un pel de terra.

Quant als nombrosos corrals pels que va passar Manolo, cal dir que la seua lluita sempre ha estat per a que s'habilitara un corral digne. El primer va estar al carrer Marques de Dos Aigües. D'ací passaren al corral "d'Asturis", després al de "Soria" i al del "Catano". Tots aquests corrals van ser deixats de forma desinteressada pels seus propietaris. Finalment, Manolo va exigir, a l'aleshores alcalde José Campos, que d'una vegada per totes l'ajuntament

construïra un corral digne per al poble i definitiu. L'ajuntament va accedir i Manolo va dissenyar com seria el corral ideal. Inaugurat l'any 1995, compta amb unes instal·lacions ideals amb, clavegueram, nombrosos punts d'aigua, etc.

L'any 1997 va decidir que degut a la seua avançada edat no sembraria les alfàbegues de 1998.

El dia 21 de febrer de 2014, l'Ajuntament de Bétera li va organitzar un emotiu homenatge per tal d'agrair-li la seua dedicació i aportació a la Festa de les alfàbegues.

Malauradament Manolo ens va deixar el 9 d'octubre de 2014 encara que, sempre estarà al cor de totes aquelles persones que tinguérem la sort d'haver compartit part de la seua vida.